

Lackfi János ÚGY MOCCANSZ

Úgy moccansz bennem, úgy nyugszol el,
mint kertben az egymásra pakolódó
valóság halmazai, oszlopra kúszik

a szőlő, röppen a rigó, rigó hátára
kapaszkodva egyensúlyoznak fellegek,
tetejükben kondérnyi kék ég, esőre
hólepel montírozódik, szikkadt füveken
aztékmintás futrinkák, kékhasú gyíkok,
kéklő szilvák áttűnése, majd mindet
elsodorja egy apró forgószelel, így moccansz
bennem, soha nem pihelve, vagyis inkább
minduntalan meg-megpihelve s továbblódulva
következő állapotod felé, ahogy a forgószelel
táncos örvényében keringnek száraz levelek,
forgácsok, atomok, bolygók, halott szomszédok,
SS-ek, druidák, gepidák, oroszok, aki csak
e földre tette lábát valaha, úgy moccansz
és pihensz el, hogy aztán újra moccanj,
mint minden idők és minden létezők,
melyeknek útja kertünket és környékét
metszette valaha, és melyekben állandóság
nincsen, de közben csakis állandóság van,
semmi mulandó, soha el nem enyésznek,
képek, amelyek egymást váltják, ahogy alakod bennem,
jössz, méysz, mindig indulsz, mindig érkezel,
rendet raksz, a fáradtságtól asztalra
borulva alszol, kertben hajladozol,
a gyerekeket faggatod, meghallgatod,
próbálsz rávenni, segítsenek, és hozzám
simulsz, mindezt egy időben, egymást
váltják arcaid, alvó és nevető, ámuló és
fájdalmas, türelmetlen és figyelmes maszkok sora,
mint görög domborműveken,
mindegyik te vagy és egyik sem,
minden egyes ember ujjong, jajdul, vigad, töpreng,
lobban haragra rajtad keresztül, minden elvágott ujj,
megromlott étel, váratlanul nagyra nőtt kerti termés,
izgalmas esemény, lelombozó aggodalom ide torlódik,
velünk történik meg egyszerre, arcok, érzések körforgása,
körbe-körbe, mint az a magányosan táncoló
forgószelel a kertben,
mint te bennem.

kép | Anna Margit: Női fej